

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De cruce multiplici. Capvt XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Quodam tempore ad oppidulum quoddam venit. Porro non longè inde ab oppidulo lignea quædam imago Crucifixi, cuius constructa erat ædicula, ita ut plerisque locis esset in usu. Suetudo, rumorq; ferebatur plura illic edifica-
 racula: quam ob rem cereas imagines, multasque ceræ illuc homines comportabant, assidue debantq; inibi in laudem Dei. Veniens ergo iam ipse ad Crucifixum, submisso populo, ut quoad
 quamdiu orauit, abiitq; cum socio suo ad hospitium. Viderat autem eum sic orantem puellam quædam septennis. Nocte proxima fures perfractis ædiculæ claustris ceram omnem diripi-
 puerunt. Illucescente autem die, rumor in oppidulum peruolauit, resq; delata est ad curiam huius imaginis tutorem. Ille mox inquisitum
 cepit, quisnam id sacrilegij perpetrasset. Tum memorata puella se eius authorè sceleris nite-
 ait. Quæ cum vrgeretur nomen illius prodere, Ministrum indicauit, dicens illum se pridie
 eius diei serò admodum illic orantem per-
 xisse, atque inde ad oppidum recedentem. Puellæ
 verbis citius ille ut veris fidem monstrare
 hibuit, atq; longè & latè id mendacij propaga-
 uit, ad eò ut iam per omne oppidum rumor
 le commentitijs peruagaretur, & tanti sceleris
 ministrum plerique reum cederent. Multa
 interim iniqua in eum iactabantur iudicia,
 quo genere supplicij quamprimum ex homi-
 num consortio tanquam nefarius tollendus
 esset.

Inson sacrilegij insimilatus.

esset. Vt autem hæc ille percepit, valde exti-
 mit, licet planè innocentem se nõffet, atque
 alto cordis gemitu dixit ad Deum: Quando-
 quidem me pati necesse est Domine, si cruces e-
 iusmodi mihi euenire permitteres, quæ me nõ
 dehonestarent, ferrem eas equidem ac lubens.
 Atquæ ea te permittente mihi accidunt, quæ
 meam extinguunt famam, mihi que acerbissi-
 ma sunt. Permanfit autem eo in oppido, do-
 nec rediret tranquillitas. Accidit alia in vrbe,
 vt ingens de illo rumor percrebresceret, & ne-
 dum illud oppidum, sed etiam totam regionem
 peruagaretur. Erat namque in illa ciuitate Cœ-
 nobium, vbi imago Crucifixi saxea habebatur,
 eiusdem vt ferebatur staturæ, cuius fuerit Do-
 minus Iesus. Quodam autem Ieiunij Quadra-
 gesimalis tempore sanguis recens circa latus
 vulneris eiusdem imaginis visus est. Accurrit
 eo Minister vna cum cæteris, vt miri illud, cõ-
 spiceret. Viso sanguine, accessit propius, & ex-
 cepit illum in digitum suum, ad spectantibus
 cunctis qui illic aderant. Factus est autem in-
 gens populi concursus, compuleruntque eum
 propalam edicere ecquid vidisset & attrectas-
 set. Dixit ille rem omnem ita vt erat, nihil de-
 finiens, vtrum diuinitus vel humanitatis id ac-
 cidisset, sed id aliorum iudicio permittens. La-
 tè sparsus est hic rumor ilicò per illam regio-
 nem, & adiciebat quisq; quod voluit, eoq; res
 deducta est, vt dicerent eum vltro sibi digitum
 pupugisse, & profluenti sanguine imaginem li-
 niuisse, vt crederetur sua spontè manasse san-
 guinem, eumq; populi concursum excitasse nõ
 alia ratione, nisi vt suæ satisfaciens auaritiæ,

Miraculi in
 Saxea quadam
 imagine cru-
 cifixi Iesu.

Ll num.

ut vitæ dif-
crimen Suso
sibi intentum
evaserit.

nummos sibi plurimos conflare. Id genus ob-
trestrationes per hominum ora alijs in locis
illo volitabant. Simul autem ut civibus
oppidi isthuc delatum est, noctu compulsus
indè profugere: at illi eum insequi coeperunt
animo penitus perdendi eum, nisi evasisset.
Multam verò pecuniam pollici sunt, si quis
sive mortuum, sive viuum ad ipsos detulisset.
Huius generis calumniæ per plures de eo iate-
bantur, & quocumque peruenissent, proventu
habebantur: atque ea re per plures eius nomen
execrati sunt. Creberrima in eum ferebantur
iudicia prorsus iniqua & temeraria. Aderant
quandoque nonnulli prudentiores, qui eum
nòssent, ac innocentem asseuerarent. At illi
tanta importunitate ab alijs restitum fuit, ut
in silentio tenere, atque eius infamiam perpe-
ti cogerentur. Honestam quædam eiusdem loci
matrona ubi hanc illius immeritam diuini
vexationem, miseratione ducta, venit ad illi
afflictum, hoc ei præbens consilij, ut à Senatu
vrbis literas publico munitas sigillo acciperet,
quas suæ testis innocentia alio secum deporta-
ret: præsertim cum plerique omnes illius op-
pidi ciues, eum innocentem minimè ignore-
rent. Cui ita respondit: Siquidem hac sola Deo
permittente vexarer cruce, facile literis me-
erem. Atque eius generis tot mihi indies occu-
runt infestationes, ut me rem omnem oportet
Deo committere, nec quicquam reniti aut ob-
luctari. Accidit ut quodam tempore in inferiorem
Germaniam pro celebrando (ut vocant) Capitu-
tulo demigraret: ubi tum iam antè illi parata
& structa erat afflictio. Namque duo ex præci-
pua

ut se Deo in
omni aduer-
sitate resigna-
runt.

piis sui Ordinis viris eodem proficiscebantur, summòperè in eam intenti curam, vt eum gra- uiter affligerent. Adductus est corde tremulo ad iudicium, & inter alia multa etiam eo no- mine delatus est, quod (vt ipsi aiebant) libros hæresi infectos conficeret, quibus omniſ circumquaque regio deprauaretur. Hac de causa acriter obiurgatus est, multasque ei minas in- tentarunt, licet & apud Deum & homines profusus esset ab hoc vitio immunis. Neque ta- men satis fuit Deo hanc eum cruce affligi per- miffisse, sed exaggerauit etiam, corpus eius acri- bus ex cruci ens febribus, præter quas etiam vl- cus periculosum haud procul à corde in eius visceribus extitit: atque ex his tum internis, tum externis angustijs eo vsque adductus est, vt eius vitam omnes desperarent. Socius eius cre- bro eum adſpectans, animæ illius exitum ob- seruabat. Itaque hunc in modum in alieno cœ- nobio lecto decumbens planè desolatus, cum non posset noctu somnum capere ob doloris acerbicatem, cœpit cum Deo rationè inire, ait- que ad eum: O Deus iustissime, qui exhaustum corpus meum tam intolerabili pregrauasti do- lore, & cordis penetralia ingenti probro ac ig- nominia transfixisti, aded vt iam totum me foris & intus vehemens angor occupet, quan- do tandem pater pijsime satis tibi afflictus vi- debor? quando tandem percutere desines? atq; sub his verbis mortis illos angores quos Chri- stus in oliueti monte pertulit, animo pertra- stauit. Interim verd ex lecto, vt potuit, se rece- pit in sedem iuxta positam, atque illic resedit: neq; enim præ vlcere molestia iacere potuit.

Accusatur hq-
refeos & ali-
orum, licet
planè inno-
cens.

Infirmitas
eius petico-
losa.

Matt. 20.

Ll 2

Illò

visio.

Illo verò miserandum in modum sic sedente
 videre sibi visus est in spiritu, magnum car-
 stium spirituum frequentiam ad cubiculum
 pfus consolandi causa aduentantem, carmen
 que cælicum iucundis modulantem vocibus
 cuius melos aded illius oblectauit aures, ut
 omnis eius natura immutaretur. Porro hunc in
 modum illis cantantibus, atque ipso agere
 fecto & in sella cum dolore recumbente, ad-
 lescens quidam eum adiit, benigne compellens
 his verbis: Cur taces frater? cur non vna
 biscum concinis? tamen satis peritus es cæ-
 stium melodiarum. Cui ille non sine altis
 ficti cordis sui suspirijs respondens: Videlicet
 inquit, quo in loco res meæ sint? Quis vnquam
 moribundus lætari potuit? Iræne ad canendum
 me prouocas? Equidem carmen lugubre iam
 depromo. Si antehac vnquam lætus cecini,
 modo finem habet. Iam non nisi mortis hor-
 sustineo. Tum adolescens ille ingenti hilaritate
 ait ad eum: Viriliter age: nihil eiusmodi pro-
 tieris. Talem crede mihi adhuc cantionem pro-
 fereres in vita tua, quæ & omnipotenti Deo ho-
 norem, & multis afflictis ac miseris sit conso-
 lationem allatura. Mox illi patefuit oculis
 prorupitque in lachrymas: eodemque momen-
 to vlcus crepuit, & est redditus sanitati. Vbi
 tem domum reuersus fuit, præcipuus quidam
 Dei amicus illum accedens, ait ad eum: Tamen
 si Domine mi hac profectio plus centum mil-
 liaribus à me abfueris, nihilominus crux tua
 mihi præsens fuit. Equidem quadam die in-
 ternis oculis supremum Iudicem in suo vultu
 residentem solio, eiusque permissu duo cacodæ-
 moni

Restituitur fa-
 minati ab om-
 nibus despe-
 satus.

demonones soluti te diuexarunt, idēq; per duos il-
 los prælatos, qui huius fuere persecutionis au-
 thores. Clamans autem ad Dominum: Qui tā-
 dem, inquam, pijsissime Deus tam acerbam ami-
 citui molestationem ferre potes? Respondit
 Deus: Ego illum mihi elegi, vt per afflictiones
 vnigenito filio meo conformetur. At tamen
 exigit meæ censura iustitiæ, vt tanta illius in-
 iuria morte duorum illorum, qui hanc ei ir-
 rogârunt, vindicetur. Id quod etiam re vera
 paulò post accidit, atque ad multorum noti-
 tiam peruenit.

Ad quid variè
 fuerit tētatus

*De graui quadam molestia, qua illi ex Germana
 sorore sua euenit.*

CAPVT XXVI.

ERat illi soror Germana, monasticū pro-
 fessa institutum. Hæc, fratre eius alibi de-
 morante, cœpit noxiæ sese hominum ad-
 iungere societati. Cum igitur quandoque vna
 cum illis foràs profecta esset, in peccatum lap-
 sa est. Ex ea verò calamitate & miseria eò ad-
 ducta est, vt relicto monasterio aufugeret, ne-
 sciens fratre quonam abiisset. At illo domum
 reuerso, rumor iste per hominum ora non si-
 ne murmure iactabatur. Quidam ad illum ve-
 niens, rei gestæ certiore eum fecit. Quo audi-
 to, totus obstupuit, ac præ dolore animo tabes-
 cens, non aliter quam qui sensibus sit destitu-
 tus, incedebat. Percontanti vbinam esset mise-
 ra, nemo certi aliquid indicare potuit. Tum il-
 le ita secum cogitabat: En nouam tibi afflictio-
 nem.

Soror Sufonis
 è monasterio
 profugit ipso
 incio.